

Arrest

nr. 302 212 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Ghirou Karzien/Iran. Sinds uw kinderjaren kende u R. M., een jongen die eveneens afkomstig was uit Ghirou Karzien. Na het middelbaar

verwaterden jullie contacten doordat jullie naar een andere universiteit gingen. Vanaf uw studententijd op de universiteit van Yasd begon u in Iran aan regime-kritische betogingen deel te nemen. U nam in totaal aan zo'n acht of negen betogingen deel. Toen u 19 jaar was nam de basij (paramilitaire organisatie van vrijwilligers) u mee naar hoofdlokaal in Yasd omdat u volgens hen de profeet beledigd had tijdens een discussie over het al dan niet dragen van T-shirts op de universiteit. Ongeveer een jaar later maakte u twee karikaturen voor een studentenkrant. Een uur nadat de krant gepubliceerd werd, werden alle kranten door de basij van de universiteit verzameld en vernietigd omdat uw karikaturen die erin verschenen waren als regime-kritisch werden beschouwd. Eén week later werd u voor uw studentenhuys in Yasd door het ettelaat (ministerie van informatie) gearresteerd. U werd naar een voor u onbekende bestemming gebracht. U werd in een kamer opgesloten, in elkaar geslagen en er van beschuldigd dat u de karikaturen had getekend omdat u samenwerkte met partijen die tegen het Iraanse regime gekant waren. Nog diezelfde dag werd u meegenomen en in een woestijn in de buurt van Yasd vrijgelaten. Toen u terug aan uw studentenhuys kwam, vernam u van een huisgenoot dat de Iraanse autoriteiten er documenten en karikaturen van u in beslag hadden genomen. Nadat u was afgestudeerd, ging u samen met uw broers en zussen in Shiraz wonen. U bouwde opnieuw een goede band op met uw jeugdvriend R. M.. Aangezien u niet van de Islam hield, praatte u vaak met hem over godsdienst. In 2009 of 2010 vertelde R. u dat hij zich tot het christendom bekeerd had. Op uw 23e of 24e werd u voor uw woning te Shiraz door het ettelaat gearresteerd. U diende in een voertuig te stappen waarna er een doek over uw hoofd werd getrokken. U werd naar een gevangenis in Shiraz gebracht waar u ondervraagd werd over een gedichtenboekje waarvoor u eerder een aanvraag tot publicatie had ingediend. Drie dagen later werd u, na het ondertekenen van een beloftebrief waarin stond dat u geen activiteiten tegen de overheid meer zou verrichten, vrijgelaten. Na uw vrijlating werd uw vader ongeveer drie keren door het ettelaat opgebeld met de waarschuwing dat u niet mocht deelnemen aan betogingen. Rond mei/juni 2013 ging u voor het eerst naar een christelijke bijeenkomst in een woning gelegen in een boomgaard in Ghirou Karzien. Rond januari/februari 2014 ging u hier een tweede keer naar toe. Vier maanden later vernam u telefonisch van de vader van R. M. dat R. gearresteerd was. Nog diezelfde dag vertrok u naar uw oma te Haft Estya. Twee weken later reisde u via een vlucht vanuit Iran naar Duitsland waar u op 3 juni 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ongeveer vier of vijf maanden later verscheen een foto van u in een Duits krantenartikel. Omwille van dit artikel werd uw broer N. nog in hetzelfde jaar door de Iraanse autoriteiten gearresteerd en gemarteld. In Duitsland nam u aan ongeveer 20 of 30 betogingen tegen het Iraanse regime deel. In aban 1398 (oktober/november 2019) nam u gedurende drie à vier dagen deel aan betogingen voor de Iraanse ambassade in Frankfurt. U maakte tevens een Telegramgroep aan waarop u nieuws over de misdaden van het Iraanse regime verspreidde. Tijdens de dagen dat u deelnam aan de betogingen voor de Iraanse ambassade werd u een aantal keren door een onbekende man gefotografeerd. Twee of drie dagen na de betogingen voor de Iraanse ambassade werd uw zus R. telefonisch gecontacteerd door iemand van de Iraanse autoriteiten. Er werd haar verteld dat u moest stoppen met uw activiteiten voor de ambassade en op Telegram. Omdat u geen status kreeg in Duitsland reisde u op 21 maart 2021 naar België waar u op 2 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Sinds uw aankomst in België heeft u aan ongeveer 30 of 40 regime-kritische betogingen deelgenomen.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Uw melikaart (nationale kaart), een krantenartikel uit Dietzenbach/Duitsland d.d. 7 november 2014 dat gaat over kunst die door vluchtelingen wordt gemaakt en waarin uw foto staat, drie zelfgemaakte karikaturen, drie foto's waarmee u wil aantonen dat uw broer N. door toedoen van de Iraanse autoriteiten gewond werd, uw opmerkingen bij de CGVS-vragenlijst d.d. 21 april 2022 en foto's en video's van uw deelname aan politieke activiteiten in Duitsland en België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding uit Iran, namelijk dat u een christelijke vriend, R. M., zou hebben gehad die door de Iraanse autoriteiten gearresteerd werd

waardoor u bang was dat uw christelijke activiteiten in Iran door hen zouden ontdekt zijn/worden (CGVS, p18-19 + CGVSvragenlijst; vraag 3.5). Immers, dat u twee weken nadat u vernomen had dat R. gearresteerd werd, het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten (CGVS, p19), ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en bij uitbreiding uw relaas dat u christelijke activiteiten zou gehad hebben in Iran. Dit temeer R. in diens gevangenschap voldoende tijd zou gehad hebben om uw naam en die van mede huiskerkgenoten aan de Iraanse autoriteiten door te geven. Bovendien kon u maar bitter weinig over de arrestatie van uw vriend R. vertellen. Zo wist u niet wanneer R. gearresteerd werd, waar dit gebeurd was, door wie dit gebeurde of door hoeveel personen hij gearresteerd werd (CGVS, p20). U vroeg dit alles niet aan de vader van R., diegene die u nochtans van de arrestatie op de hoogte had gebracht. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u bang was dat uw telefoon kon afgeluisterd worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p20) kan bezwaarlijk als afdoende reden worden beschouwd. U had immers de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek te contacteren zodoende zij het relaas van de vader van R. –wiens adres u kende (CGVS, p20)- konden na gaan. Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u enerzijds verklaarde dat u één of twee jaren na uw aankomst in Duitsland –wat rond juni 2015 of juni 2016 dient gesitueerd te worden (DVZ-vragenlijst; vraag 37)- van uw broer N. vernam dat R. zich niet meer in Iran bevond (CGVS, p20), maar u anderzijds niet kon vertellen hoe N. hiervan op de hoogte was geraakt of naar welk land R. zou zijn verhuisd. U vroeg voorgaande zaken niet aan N., naar eigen zeggen omdat u blij was dat R. niet meer in een moeilijke situatie was (CGVS, p20). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Voorts oordeelden de Duitse asielinstanties dat er bij u geen serieuze belangstelling in het Christendom kon teruggevonden worden (bundel verzoek in internationale bescherming (VIB) Duitsland, p7 – toegevoegd aan administratieve dossier), waardoor bijgevolg niet ingezien kan worden waarom u in Iran ooit het risico zou genomen hebben om christelijke activiteiten in een huiskerk bij te wonen. In dit verband kan er ook nog op gewezen worden dat u voor de Belgische asielinstanties op 28 april 2021 bij de DVZ verklaarde dat u reeds 8 jaren protestants was (DVZ-vragenlijst; vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter plots dat u atheïst bent (CGVS, p3). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ zaken gaf u als bevreedende uitleg dat u hoewel u binnen het protestantisme gedoopt bent in Duitsland u dit enkel als een persoonlijke ervaring beschouwt (CGVS, p3). Bijkomend gevraagd naar wat het voor u betekent om atheïst te zijn stelde u plots dat u zichzelf kan beschouwen als atheïst maar u ook kan zeggen dat dit niet zo is aangezien u geen enkel idee heeft over god (CGVS, p3). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient geconcludeerd te worden dat er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw beweerde overtuigingen. Aan uw verklaringen dat uw broer N. naar aanleiding van een krantenartikel waarin u op 7 november 2014 (doc 2) verscheen nog in datzelfde jaar gearresteerd en gemarteld werd (CGVS, p6), kan er voorts niet het minste geloof worden gehecht. Immers, nergens in uw asielprocedure in Duitsland maakte u er ooit gewag van dat uw broer gearresteerd en gemarteld werd. Nochtans blijkt dat u na uw persoonlijk onderhoud in Duitsland d.d. 03 juni 2014 wel degelijk nog de kans kreeg om bijkomende documenten of verklaringen in te dienen ter staving van uw asielrelaas. Zo legde u in het kader van uw asielprocedure in Duitsland een attest van uw doop d.d. 26 augustus 2015 en een test Duitse taal voor migranten d.d. 12 augustus 2015 neer waarbij uw advocaten aanvoerden dat er goede vooruitzichten waren op uw integratie (bundel VIB Duitsland, p6). Echter, dat u wel een bewijs van uw doop neerlegde –iets wat u louter als een persoonlijke ervaring beschrijft (CGVS, p3)- maar bij de Duitse asielinstanties niet aangaf dat uw broer zou gemarteld zijn naar aanleiding van uw verschijning in een regionale krant, valt gewoonweg niet ernstig te noemen. Dit hoeft geen betoog.

Dat u in Iran politieke activiteiten zou gehad hebben – u zou er aan ongeveer 8 à 9 betogingen tegen het Iraanse regime deelgenomen hebben (CGVS, p14), zou twee karikaturen met kritiek op atoomprogramma van Iran en het gebrek aan persvrijheid gemaakt hebben (CGVS, p9-10 & doc3) en zou een kritisch gedichtenboek willen uitbrengen hebben (CGVS, p12)- kon u evenmin aannemelijk maken. Immers, er kan niet ingezien worden waarom u, moest u daadwerkelijk omwille van het verspreiden van karikaturen in een studentenblad gearresteerd zijn door de Iraanse autoriteiten waarbij zij u mishandelden –u werd zodanig geslagen dat u er een bloedneus en een barst in uw pols aan over hield- (CGVS, p9-11), u omdat u een gedichtenboek wou verspreiden voor drie dagen zou zijn opgesloten in een gevangenis in Shiraz

(CGVS, p12-13) en uw vader hierna tot driemaal toe door het ettelaat gebeld werd met de melding dat u niet mocht deelnemen aan betogingen (CGVS, p14-15), dit op geen enkel ogenblik –ook niet tijdens uw beroepsprocedure(s)- kenbaar zou gemaakt hebben bij de Duitse asielinstanties. Bovendien, dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Duitsland enkel aangeeft dat u Iran verliet omdat u bang was dat het zou bekend raken dat u een christen was (bundel VIB Duitsland, p21) -terwijl u voor het CGVS verklaarde atheïst te zijn (CGVS, p3)-, u tot voor dit probleem er nooit aan gedacht had Iran te verlaten, u er een goed leven had (bundel VIB Duitsland, p22) en verklaarde dat er verder geen andere obstakels waren voor een terugkeer naar Iran (bundel VIB Duitsland, p26), maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten en de problemen die u hierdoor zou ervaren hebben in Iran. Uw verklaring voor het feit dat u in Duitsland nooit over uw politieke activiteiten in Iran vertelde, namelijk dat u tijdens uw interview drie dagen na aankomst in Duitsland geen advocaat had en niet wist wat u er moest vertellen (CGVS, p21), kan mede gezien er u tijdens dit interview d.d. 3 juni 2014 gevraagd werd om al uw redenen om asiel aan te vragen volledig en onomstotelijk naar voren te brengen en u er op gewezen werd dat u zelf de feiten moest aandragen die uw angst voor politieke vervolging rechtvaardigden (bundel VIB Duitsland, p21), niet worden weerhouden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang van zijn asielprocedure zijn relaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteenzet. Bovendien kon u ook op een later tijdstip in uw asielprocedure, wanneer u wel over een advocaat beschikte –uit de gegevens waarover het CGVS beschikt blijkt dat u (ten laatste) in 2015 over een advocaat beschikte (bundel VIB Duitsland, p 6 + p37-38)- aan de Duitse asielinstanties uw politieke activiteiten in Iran meegedeeld hebben, iets wat u naliet te doen. Dat u in Iran aan betogingen zou hebben deelgenomen betreffen voorts loze beweringen waarvan u, hoewel hiernaar gevraagd (CGVS, p21), geen begin van bewijs neerlegde. Dat u bovendien niet kon vertellen waarvoor/waartegen u tijdens uw laatste twee betogingen in Iran betoogde, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ooit aan betogingen te hebben deelgenomen in Iran (CGVS, p15).

Wat uw relaas betreft dat de basij u meenam naar hun hoofdlokaal omdat u volgens hen de profeet zou beledigd hebben tijdens een discussie over het al dan niet dragen van T-shirts op de universiteit (CGVS, p21), dient er op gewezen worden dat deze feiten zich rond 2005 of 2006 –u was toen 19 jaar- voordeden en deze zich te ver in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u hervatte nadien uw leven, studeerde in 2008 af, verhuisde nadien naar Shiraz waar u tot aan uw vertrek uit Iran in april 2014 werkte als elektrotechniker (CGVS, p4 + p18).

Daar waar u verklaarde dat u in Duitsland ongeveer aan 20 à 30 en in België aan ongeveer aan 30 à 40 betogingen deelnam (CGVS, p16) kan er vooreerst opgemerkt te worden dat u –afgaand op de beelden, de omgeving, uw klederdracht, uw uiterlijke kenmerken en die van de medebetogers- slechts foto's en video's (doc 6 en doc 7) neerlegt van uw deelname aan negen verschillende betogingen/bijeenkomsten en dat nergens uit deze foto's en video's blijkt –en u beaamde dit ook (CGVS, p17)- dat u er meer was dan een gewone deelnemer. Bovendien blijkt uit de uitspraak van een beroepsrechtbank in Hessen d.d. 16 oktober 2019 dat u op 15 november 2018 nog een beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing in Duitsland aanspande waarbij u op geen enkel moment gewag maakte van enige politieke activiteiten in Duitsland of elders (bundel VIB Duitsland, p28-34), terwijl er uit de beslissing van de rechtbank nochtans duidelijk blijkt –u legde bij de rechtbank een schriftelijke verklaring d.d. 30 augustus 2018 neer waarin u stelde dat u drie mensen naar een christelijke kerk geleid had (bundel VIB Duitsland, p32)- dat u de mogelijkheid had om nieuwe elementen in het kader van uw verzoek aan te brengen. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u pas politieke activiteiten in Europa bent beginnen ontwikkelen nadat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland (definitief) werd afgewezen, wat, mede gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten in Iran, het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten aantoont.

Uit voorgaande bevindingen komt naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie waardoor er evenmin enige geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u dermate in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gelopen hebben dat u naar aanleiding van uw deelname in aban 1398 (oktober/november 2019) aan een drie à vier dagen durende manifestatie voor de Iraanse ambassade in Frankfurt door een onbekend persoon zou gevolgd zijn en die u aan de ambassade en drie keren op een trein zou gefotografeerd hebben (CGVS, p7). Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw zus R. in Iran omdat uw deelname aan de manifestatie(s) voor de Iraanse ambassade in Frankfurt door deze onbekende man zouden gefotografeerd zijn en omdat u in het kader van deze manifestatie(s) een Telegramgroep zou hebben aangemaakt, gecontacteerd en bedreigd werd door de Iraanse autoriteiten (CVS, p6-8). Zo is het vooreerst een loze bewering dat u een Telegramgroep –die tussen de 50 en 80 volgers zou hebben gehad- zou hebben aangemaakt. Immers, u kon niettegenstaande u reeds in oktober of november 2019 op de hoogte zou moeten geweest zijn van het belang van bewijzen in asielprocedures het bestaan er

van niet aantonen (CGVS, p9). Bovendien houdt het geen steek dat u, aangezien deze telegramgroep volgens u er mede de aanleiding van was dat uw zus door de Iraanse autoriteiten zou zijn gecontacteerd, de volledige naam van deze Telegramgroep niet eens kon meedelen. U herinneren zich enkel dat het woord 'aban' in de naam voorkwam (CGVS, p9). Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt bovendien uit uw beperkte kennis omtrent het door u aangehaalde telefoongesprek. Zo kon u niet vertellen waar uw zus R. was toen zij werd opgebeld, of dit op een gsm of vaste lijn was, of er iemand bij haar was toen zij gebeld werd, wanneer in de dag dit telefoongesprek gebeurde, of uw zus iets tegen de persoon die haar opbelde gezegd had en of deze persoon zich geïdentificeerd had of verteld had van welke dienst hij was (CGVS, p8). Dat u voorgaande zaken niet aan uw zus vroeg omdat volgens u telefoongesprekken in Iran meestal door de autoriteiten worden gecontroleerd (CGVS, p8), kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Immers, u had gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet...) de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om uw zus te bevragen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Nazicht van uw facebook ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)))- en Instagramprofiel ([https://www.instagram.com/\(...\)](https://www.instagram.com/(...))), waarop u politieke boodschappen plaatst (CGVS, p6), leert dat u deze accounts respectievelijk onder de pseudoniemen 'A. G.' en '(...)' gebruikt en u er respectievelijk 346 en 40 vrienden/volgers op heeft wat verder uw beperkte (zichtbare) profiel aantoont. Gezien het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten in Europa kan er van u dan ook verwacht worden dat u uw politieke posts op uw Facebook- en Instagramaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

Dat u tijdens een betoging in België een interview zou gegeven hebben bij Iran International (CGVS, p17) is bovendien andermaal een loze bewering waarvan u geen begin van bewijs neerlegt. Aangezien uit de foto's en video's die u neerlegde blijkt dat u uw deelname aan betogingen/politieke activiteiten in Europa documenteert kan er verwacht worden dat moest u daadwerkelijk een interview hebben afgelegd bij Iran International u dit net zoals uw andere bewijzen van uw politieke activiteiten zou opgezocht en neergelegd hebben. Wat hier ook van zij, het éénmalig afleggen van een interview kan bovenstaande zienswijze, namelijk dat u een beperkt (zichtbaar) politiek profiel heeft en het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten in Europa niet ombuigen.

Evenmin kan er uit het verschijnen van uw foto in een artikel in een regionale Duitse krant d.d. 7 november 2014, waarin er over door vluchtelingen gemaakte kunst wordt geschreven (doc 2) en gesteld wordt dat u omwille van politieke en godsdienstige redenen Iran verlaten heeft- afgeleid worden dat u over een verhoogd risicoprofiel zou beschikken waardoor u in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou (kunnen) komen. Bovendien wordt u er vernoemd onder het pseudoniem 'A.' en kan er, zoals eerder reeds gesteld, niet het minste geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw broer N. omwille van dit artikel gearresteerd en gemarteld zou zijn geworden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw nationaliteit en identiteit worden in deze beslissing immers niet getwijfeld. De drie foto's van verwondingen bij uw broer N. hebben voorts enkel bewijskracht indien zij kaderen in een geloofwaardig verhaal, wat niet het geval is. Bovendien kan op basis van de foto's niet uitgemaakt worden hoe de persoon op de foto's zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Uw opmerkingen bij de CGVS-vragenlijst d.d. 21 april 2022 kunnen evenmin een ander licht werpen op onderhavige beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent te voldoen aan de definitie van het begrip 'vluchteling' zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Voorts geeft hij aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en trachten deze te weerleggen. Verzoeker beklemtoont vervolging te vrezens wegens zijn religieuze en politieke overtuiging en gaat concreet in op verweerders motieven.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker stelt dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door zijn profiel.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker een verklaring toe van O. G., zijn zus in België., middels een mail van 8 augustus 2023 aan verzoekers raadsman.

2.2.2. Op 11 februari 2024 brengt verzoeker een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een kopie van een convocatie van mei 2014 met een beëdigde vertaling;
- een kopie van de nationale identiteitskaart met een beëdigde vertaling.

Deze aanvullende nota wordt nogmaals neergelegd ter terechtzitting.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale

bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran vervolging wegens zijn (a)religieuze en politieke activiteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met reden aangegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding uit Iran, namelijk dat hij een christelijke vriend zou hebben gehad die door de Iraanse autoriteiten gearresteerd werd waardoor hij bang was dat zijn eigen christelijke activiteiten in Iran zouden ontdekt zijn/worden.

Door te stellen dat hij niet begrijpt waarom zijn rechtstreekse vluchtaanleiding wordt aangehaald en zijn activiteiten en verblijf in Europa te benadrukken, kan verzoeker geen afbreuk doen aan volgende concrete, draagkrachtige bevindingen die steun vinden in het administratief dossier en direct gelinkt zijn aan zijn vluchtaanleiding. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om deze motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing pertinent aangevangen:

“Immers, dat u twee weken nadat u vernomen had dat R. gearresteerd werd, het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten (CGVS, p19), ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en bij uitbreiding uw relaas dat u christelijke activiteiten zou gehad hebben in Iran. Dit temeer R. in diens gevangenschap voldoende tijd zou gehad hebben om uw naam en die van mede huiskerkgenoten aan de Iraanse autoriteiten door te geven. Bovendien kon u maar bitter weinig over de arrestatie van uw vriend R. vertellen. Zo wist u niet wanneer R. gearresteerd werd, waar dit gebeurd was, door wie dit gebeurde of door hoeveel personen hij gearresteerd werd (CGVS, p20). U vroeg dit alles niet aan de vader van R., diegene die u nochtans van de arrestatie op de hoogte had gebracht. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u bang was dat uw telefoon kon afgeluisterd worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p20) kan bezwaarlijk als afdoende reden worden beschouwd. U had immers de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek te contacteren zodoende zij het relaas van de vader van R. –wiens adres u kende (CGVS, p20)- konden na gaan. Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u enerzijds verklaarde dat u één of twee jaren na uw aankomst in Duitsland –wat rond juni 2015 of juni 2016 dient gesitueerd te worden (DVZ-vragenlijst; vraag 37)- van uw broer N. vernam dat R. zich niet meer in Iran bevond (CGVS, p20), maar u anderzijds niet kon vertellen hoe N. hiervan op de hoogte was geraakt of naar welk land R. zou zijn verhuisd. U vroeg voorgaande zaken niet aan N., naar eigen zeggen omdat u blij was dat R. niet meer in een moeilijke situatie was (CGVS, p20). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.”

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis aangaande zijn vriend te verschonen door te stellen dat hij niet als getuige aanwezig was tijdens de arrestatie om deze informatie te geven. Hij meent dat hem ten onrechte kwalijk wordt genomen dat hij geen verdere informatie heeft over de huidige verblijfplaats van zijn vriend en vervolgt dat het ruim voldoende is dat hij weet dat deze vriend niet meer in Iran woont.

Bovendien wordt in dit verband nog aangevoerd dat het voeren van dergelijke gesprekken en details via telefoon niet risicovrij is voor de familieleden in Iran.

De Raad is in casu samen met verweerder van oordeel dat verzoekers gebrekkige kennis en zijn nalatende houding meer informatie te verkrijgen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen/stand van zaken ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen omtrent het lot van zijn vriend ondanks de link hiervan met zijn eigen vrees en vlucht uit Iran hoewel hij de mogelijkheid had om familieleden, een advocaat of vrienden die volledig los staan van de aangehaalde problematiek te contacteren zodoende zij het relaas van de vader van R. - wiens adres hij kende - konden nagaan (persoonlijk onderhoud, p. 20).

De commissaris-generaal vervolgt op goede gronden:

“Voorts oordeelden de Duitse asielinstanties dat er bij u geen serieuze belangstelling in het Christendom kon teruggevonden worden (bundel verzoek in internationale bescherming (VIB) Duitsland, p7 – toegevoegd aan administratieve dossier), waardoor bijgevolg niet ingezien kan worden waarom u in Iran ooit het risico zou genomen hebben om christelijke activiteiten in een huiskerk bij te wonen. In dit verband kan er ook nog op gewezen worden dat u voor de Belgische asielinstanties op 28 april 2021 bij de DVZ verklaarde dat u reeds 8 jaren protestants was (DVZ-vragenlijst; vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter plots dat u atheïst bent (CGVS, p3). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ zaken gaf u als bevreedende uitleg dat u hoewel u binnen het protestantisme gedoopt bent in Duitsland u dit enkel als een persoonlijke ervaring beschouwt (CGVS, p3). Bijkomend gevraagd naar wat het voor u betekent om atheïst te zijn stelde u plots dat u zichzelf kan beschouwen als atheïst maar u ook kan zeggen dat dit niet zo is aangezien u geen enkel idee heeft over god (CGVS, p3). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient geconcludeerd te worden dat er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw beweerde overtuigingen. Aan uw verklaringen dat uw broer N. naar aanleiding van een krantenartikel waarin u op 7 november 2014 (doc 2) verscheen nog in datzelfde jaar gearresteerd en gemarteld werd (CGVS, p6), kan er voorts niet het minste geloof worden gehecht. Immers, nergens in uw asielprocedure in Duitsland maakte u er ooit gewag van dat uw broer gearresteerd en gemarteld werd. Nochtans blijkt dat u na uw persoonlijk onderhoud in Duitsland d.d. 03 juni 2014 wel degelijk nog de kans kreeg om bijkomende documenten of verklaringen in te dienen ter staving van uw asielrelaas. Zo legde u in het kader van uw asielprocedure in Duitsland een attest van uw doop d.d. 26 augustus 2015 en een test Duitse taal voor migranten d.d. 12 augustus 2015 neer waarbij uw advocaten aanvoerden dat er goede vooruitzichten waren op uw integratie (bundel VIB Duitsland, p6). Echter, dat u wel een bewijs van uw doop neerlegde –iets wat u louter als een persoonlijke ervaring beschrijft (CGVS, p3)- maar bij de Duitse asielinstanties niet aangaf dat uw broer zou gemarteld zijn naar aanleiding van uw verschijning in een regionale krant, valt gewoonweg niet ernstig te noemen. Dit hoeft geen betoog.”

Verzoeker meent dat het voldoende is dat het regime hem als een afvallige persoon ziet en het er niet toe doet of hij een atheïst of christen is. Hij stelt verder dat het geen rol speelt wat hij in Duitsland heeft verteld en betoogt dat zijn verschijning in een Duitse krant een begin van bewijs vormt ter staving van zijn vervolgingsvrees.

Door zijn afwijkende verklaringen in Duitsland en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) te minimaliseren en vast te houden aan zijn verklaringen op het CGVS kan verzoeker zijn inconsistenties geenszins verschonen. De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming te allen tijde mag worden verwacht dat hij zijn vluchtmotieven en de redenen waarom hij niet meer kan terugkeren naar het herkomstland zo volledig en consistent mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct en eenduidig inlicht over zijn vluchtmotieven daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker in Duitsland aangaf bekeerd te zijn tot het protestantisme, dit ook zo aangaf bij de DVZ om dan op het CGVS aan te geven dat hij atheïst is, doet zodoende afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en zijn vervolgingsvrees en is wel degelijk een relevant gegeven dat mee in overweging kan worden genomen bij de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verzoeker meent nog dat zijn verschijning in een Duitse krant een begin van bewijs vormt ter staving van zijn vervolgingsvrees doch gaat er hiermee aan voorbij dat het feit dat hij naliet in Duitsland melding te maken van de beweerde arrestatie en marteling van zijn broer verder afbreuk doet aan deze aangehaalde elementen en zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De

commissaris-generaal heeft bovendien niet nagelaten rekening te houden met deze krant doch verder in de bestreden beslissing correct geoordeeld dat uit het verschijnen van zijn foto in een artikel in een regionale Duitse krant van 7 november 2014, waarin er over door vluchtelingen gemaakte kunst wordt geschreven en gesteld wordt dat verzoeker omwille van politieke en godsdienstige redenen Iran verlaten heeft, niet afgeleid kan worden dat verzoeker over een verhoogd risicoprofiel zou beschikken waardoor hij in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou (kunnen) komen, te meer hij er vernoemd wordt onder het pseudoniem 'A.' en er, zoals eerder reeds gesteld, niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat zijn broer N. omwille van dit artikel gearresteerd en gemarteld zou zijn geworden. Verzoeker brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande beoordeling kunnen ontkrachten.

De Raad benadrukt hierbij dat in Duitsland geen geloof werd gehecht aan verzoekers oprechte belangstelling in het christendom en merkt nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Verzoeker maakt gelet op voorgaande vaststellingen en zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en onoprechte bekering in acht genomen, niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst openlijk als christen of als atheïst zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving. Hij toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

De Raad treedt voorts volgende motieven bij:

“Dat u in Iran politieke activiteiten zou gehad hebben – u zou er aan ongeveer 8 à 9 betogingen tegen het Iraanse regime deelgenomen hebben (CGVS, p14), zou twee karikaturen met kritiek op atoomprogramma van Iran en het gebrek aan persvrijheid gemaakt hebben (CGVS, p9-10 & doc3) en zou een kritisch gedichtenboek willen uitbrengen hebben (CGVS, p12)- kon u evenmin aannemelijk maken. Immers, er kan niet ingezien worden waarom u, moest u daadwerkelijk omwille van het verspreiden van karikaturen in een studentenblad gearresteerd zijn door de Iraanse autoriteiten waarbij zij u mishandelden –u werd zodanig geslagen dat u er een bloedneus en een barst in uw pols aan over hield- (CGVS, p9-11), u omdat u een gedichtenboek wou verspreiden voor drie dagen zou zijn opgesloten in een gevangenis in Shiraz (CGVS, p12-13) en uw vader hierna tot driemaal toe door het ettelaat gebeld werd met de melding dat u niet mocht deelnemen aan betogingen (CGVS, p14-15), dit op geen enkel ogenblik –ook niet tijdens uw beroepsprocedure(s)- kenbaar zou gemaakt hebben bij de Duitse asielinstanties. Bovendien, dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in Duitsland enkel aangeeft dat u Iran verliet omdat u bang was dat het zou bekend raken dat u een christen was (bundel VIB Duitsland, p21) -terwijl u voor het CGVS verklaarde atheïst te zijn (CGVS, p3)-, u tot voor dit probleem er nooit aan gedacht had Iran te verlaten, u er een goed leven had (bundel VIB Duitsland, p22) en verklaarde dat er verder geen andere obstakels waren voor een terugkeer naar Iran (bundel VIB Duitsland, p26), maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten en de problemen die u hierdoor zou ervaren hebben in Iran. Uw verklaring voor het feit dat u in Duitsland nooit over uw politieke activiteiten in Iran vertelde, namelijk dat u tijdens uw interview drie dagen na aankomst in Duitsland geen advocaat had en niet wist wat u er moest vertellen (CGVS, p21), kan mede gezien er u tijdens dit interview d.d. 3 juni 2014 gevraagd werd om al uw redenen om asiel aan te vragen volledig en onomstotelijk naar voren te brengen en u er op gewezen werd dat u zelf de feiten moest aandragen die uw angst voor politieke vervolging rechtvaardigden (bundel VIB Duitsland, p21), niet worden weerhouden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang van zijn asielprocedure zijn relaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteenzet. Bovendien kon u ook op een later tijdstip in uw asielprocedure, wanneer u wel over een advocaat beschikte –uit de gegevens waarover het CGVS beschikt blijkt dat u (ten laatste) in 2015 over een advocaat beschikte (bundel VIB Duitsland, p 6 + p37-38)- aan de Duitse asielinstanties uw politieke activiteiten in Iran meegedeeld hebben, iets wat u naliet te doen. Dat u in Iran aan betogingen zou hebben deelgenomen betreffen voorts loze beweringen waarvan u, hoewel hiernaar gevraagd (CGVS, p21), geen begin van bewijs neerlegde. Dat u bovendien niet kon vertellen waarvoor/waartegen u tijdens uw laatste twee betogingen in Iran betoogde, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ooit aan betogingen te hebben deelgenomen in Iran (CGVS, p15).”

Door te volharden in zijn politieke activiteiten in Europa brengt verzoeker geenszins dienstige argumenten bij die verweerders omstandige motieven, die steun vinden in de stukken van het dossier, kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt nog op pertinente wijze overwogen:

“Wat uw relaas betreft dat de basij u meenam naar hun hoofdlokaal omdat u volgens hen de profeet zou beledigd hebben tijdens een discussie over het al dan niet dragen van T-shirts op de universiteit (CGVS, p21), dient er op gewezen worden dat deze feiten zich rond 2005 of 2006 –u was toen 19 jaar- voordeden

en deze zich te ver in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u hervatte nadien uw leven, studeerde in 2008 af, verhuisde nadien naar Shiraz waar u tot aan uw vertrek uit Iran in april 2014 werkte als elektrotechniker (CGVS, p4 + p18)."

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verweerder stelt dat de problemen met basj dateren van 2005 of 2006 en er vandaag geen sprake meer kan zijn van een actuele vrees. Verzoeker is evenwel van mening dat vervolgingen in het verleden een indicatie zijn voor vervolgingen heden en in de toekomst. Verzoeker brengt hiermee evenwel geenszins concrete elementen bij die voorgaande specifieke motieven kunnen weerleggen. Verzoeker betwist immers geenszins dat deze beweerde feiten - waarbij hij louter zou zijn meegenomen door de basj zonder een eigenlijke arrestatie - dateren van 2005 of 2006 en hij daarna zijn leven hervatte door in 2008 af te studeren, naar Shiraz te verhuizen waar hij tot aan zijn vertrek in april 2014 werkte als elektrotechniker (persoonlijk onderhoud, p. 4, 18, 21). Uit deze feiten kan dan ook niet afgeleid worden dat verzoeker over een verhoogd risicoprofiel zou beschikken waardoor hij in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou (kunnen) komen.

De Raad merkt hierbij overigens nog op dat uit de toegevoegde stukken aan het dossier aangaande verzoekers Duitse beschermingsprocedure niet kan blijken dat verzoeker in Duitsland melding heeft gemaakt van deze feiten die zouden hebben plaatsgevonden in 2005/2006 terwijl hij, zoals verweerder eerder heeft aangestipt, in tegendeel in Duitsland verklaarde dat hij er voor zijn probleem in 2014 niet aan dacht om Iran te verlaten, hij er een goed leven had en er geen andere obstakels waren voor een terugkeer naar Iran (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stuk 3, p. 22, 26). Dergelijke ommissie doet volgens de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten en aan de ernst en gegrondheid van verzoekers vervolgingsvrees.

2.3.4.3. Waar verzoeker volhardt in zijn politieke en (a)religieuze activiteiten in Europa alwaar hij bijna tien jaar verblijft, wijst de Raad in de eerste plaats op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing:

"Daar waar u verklaarde dat u in Duitsland ongeveer aan 20 à 30 en in België aan ongeveer aan 30 à 40 betogingen deelnam (CGVS, p16) kan er vooreerst opgemerkt te worden dat u –afgaand op de beelden, de omgeving, uw klederdracht, uw uiterlijke kenmerken en die van de medebetogers- slechts foto's en video's (doc 6 en doc 7) neerlegt van uw deelname aan negen verschillende betogingen/bijeenkomsten en dat nergens uit deze foto's en video's blijkt –en u beaamde dit ook (CGVS, p17)- dat u er meer was dan een gewone deelnemer. Bovendien blijkt uit de uitspraak van een beroepsrechtbank in Hessen d.d. 16 oktober 2019 dat u op 15 november 2018 nog een beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing in Duitsland aanspande waarbij u op geen enkel moment gewag maakte van enige politieke activiteiten in Duitsland of elders (bundel VIB Duitsland, p28-34), terwijl er uit de beslissing van de rechtbank nochtans duidelijk blijkt –u legde bij de rechtbank een schriftelijke verklaring d.d. 30 augustus 2018 neer waarin u stelde dat u drie mensen naar een christelijke kerk geleid had (bundel VIB Duitsland, p32)- dat u de mogelijkheid had om nieuwe elementen in het kader van uw verzoek aan te brengen. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u pas politieke activiteiten in Europa bent beginnen ontwikkelen nadat uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland (definitief) werd afgewezen, wat, mede gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten in Iran, het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten aantoont.

Uit voorgaande bevindingen komt naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie waardoor er evenmin enige geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u dermate in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gelopen hebben dat u naar aanleiding van uw deelname in aban 1398 (oktober/november 2019) aan een drie à vier dagen durende manifestatie voor de Iraanse ambassade in Frankfurt door een onbekend persoon zou gevolgd zijn en die u aan de ambassade en drie keren op een trein zou gefotografeerd hebben (CGVS, p7). Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw zus R. in Iran omdat uw deelname aan de manifestatie(s) voor de Iraanse ambassade in Frankfurt door deze onbekende man zouden gefotografeerd zijn en omdat u in het kader van deze manifestatie(s) een Telegramgroep zou hebben aangemaakt, gecontacteerd en bedreigd werd door de Iraanse autoriteiten (CVS, p6-8). Zo is het vooreerst een loze bewering dat u een Telegramgroep –die tussen de 50 en 80 volgers zou hebben gehad- zou hebben aangemaakt. Immers, u kon niettegenstaande u reeds in oktober of november 2019 op de hoogte zou moeten geweest zijn van het belang van bewijzen in asielprocedures het bestaan er van niet aantonen (CGVS, p9). Bovendien houdt het geen steek dat u, aangezien deze telegramgroep volgens u er mede de aanleiding van was dat uw zus door de Iraanse autoriteiten zou zijn gecontacteerd, de volledige naam van deze Telegramgroep niet eens kon meedelen. U herinneren zich enkel dat het woord 'aban' in de naam voorkwam (CGVS, p9). Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt bovendien uit uw beperkte kennis omtrent het door u aangehaalde telefoongesprek. Zo

kon u niet vertellen waar uw zus R. was toen zij werd opgebeld, of dit op een gsm of vaste lijn was, of er iemand bij haar was toen zij gebeld werd, wanneer in de dag dit telefoongesprek gebeurde, of uw zus iets tegen de persoon die haar opbelde gezegd had en of deze persoon zich geïdentificeerd had of verteld had van welke dienst hij was (CGVS, p8). Dat u voorgaande zaken niet aan uw zus vroeg omdat volgens u telefoongesprekken in Iran meestal door de autoriteiten worden gecontroleerd (CGVS, p8), kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Immers, u had gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet....) de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om uw zus te bevragen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Nazicht van uw facebook ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...)))- en Instagramprofiel ([https://www.instagram.com/\(...\)/](https://www.instagram.com/(...)/)), waarop u politieke boodschappen plaatst (CGVS, p6), leert dat u deze accounts respectievelijk onder de pseudoniemen 'A. G.' en '(...)' gebruikt en u er respectievelijk 346 en 40 vrienden/volgers op heeft wat verder uw beperkte (zichtbare) profiel aantoont. Gezien het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten in Europa kan er van u dan ook verwacht worden dat u uw politieke posts op uw Facebook- en Instagramaccount wist alvorens terug te keren naar Iran.

Dat u tijdens een betoging in België een interview zou gegeven hebben bij Iran International (CGVS, p17) is bovendien andermaal een loze bewering waarvan u geen begin van bewijs neerlegt. Aangezien uit de foto's en video's die u neerlegde blijkt dat u uw deelname aan betogingen/politieke activiteiten in Europa documenteert kan er verwacht worden dat moest u daadwerkelijk een interview hebben afgelegd bij Iran International u dit net zoals uw andere bewijzen van uw politieke activiteiten zou opgezocht en neergelegd hebben. Wat hier ook van zij, het éénmalig afleggen van een interview kan bovenstaande zienswijze, namelijk dat u een beperkt (zichtbaar) politiek profiel heeft en het opportunistische karakter van uw politieke activiteiten in Europa niet ombuigen.

Evenmin kan er uit het verschijnen van uw foto in een artikel in een regionale Duitse krant d.d. 7 november 2014, waarin er over door vluchtelingen gemaakte kunst wordt geschreven (doc 2) en gesteld wordt dat u omwille van politieke en godsdienstige redenen Iran verlaten heeft- afgeleid worden dat u over een verhoogd risicoprofiel zou beschikken waardoor u in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou (kunnen) komen. Bovendien wordt u er vernoemd onder het pseudoniem 'A.' en kan er, zoals eerder reeds gesteld, niet het minste geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw broer N. omwille van dit artikel gearresteerd en gemarteld zou zijn geworden."

Verzoeker bekritiseert verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen doch slaagt er niet in bovenstaande concrete bevindingen en verweerders analyse gebaseerd op actuele landeninformatie te weerleggen.

Verzoeker betoogt nog met reden dat verweerder zijn bewijzen van deelname aan betogingen niet van tafel mag vegen daar hij louter als deelnemer aanwezig was. Verzoeker geeft aan dat hij wel degelijk aanwezig was in deze betogingen hetgeen een positieve indicatie is dat hij tegen het regime is, te meer het voor het regime niet uitmaakt of een persoon een loutere deelnemer is of een organisatorische rol heeft. Voorts stelt verzoeker zich de vraag wat als het regime zijn beelden heeft gezien en of verweerder op papier de garantie kan geven dat het regime deze beelden tot vandaag niet gezien heeft.

Met zijn betoog gaat verzoeker evenwel volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen van verweerder en de toegevoegde actuele landeninformatie.

Zo blijkt uit de COI focus "IRAN- Surveillance van de disapora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023 dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is

overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden, hij geen geloofwaardige, oprechte religieuze activiteiten aannemelijk heeft gemaakt en sprake is van een beperkt zichtbaar profiel gelet op het beperkt aantal volgers op sociale media en gelet op het ontbreken van een begin van bewijs aangaande een afgelegd interview waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent het harde optreden van het Iraans regime tegen opposanten en meent dat geen rekening werd gehouden met de recente ontwikkelingen in Iran doch brengt hiermee geen informatie aan die voorgaande analyse, met een toelichting van wie specifiek wordt geviseerd, gebaseerd op informatie van 2023 kan ontcrachten.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken, waarover specifiek wordt gemotiveerd, niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoproef heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker benadrukt zijn verblijf van bijna tien jaar in Europa doch legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofde niet aantoot of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn vertrek uit Iran (met zijn eigen paspoort) reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden

door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran met zijn eigen paspoort is uitgereisd (Verklaring DVZ van 28 april 2021, p. 14), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielrelaas, betekent evenwel niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt tevens de situatie van vrouwen beklemtoond en aangevoerd dat vrouwenrechten helemaal niet gerespecteerd worden waarbij vrouwen zeer kwetsbaar zijn en zich in een inferieure positie bevinden.

Verzoeker, een alleenstaande man, maakt evenwel geen persoonlijke gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door louter de algemene (veiligheids)situatie en meer bepaald de positie van vrouwen, in Iran aan te halen.

De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking op verzoekers persoon, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan. Verzoeker kan zodoende met zijn verwijzing naar algemene informatie in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

2.3.4.5. Waar verzoeker benadrukt bijna tien jaar buiten Iran te verblijven en hiermee tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, moet vastgesteld worden dat uit de door hem aangereikte en voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat hij enige tijd in Europa heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker brengt, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen onder 2.3.4.2. en 2.3.4.3. geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden, te meer hij aldaar hogere studies heeft afgemaakt, er heeft gewerkt, het Farsi machtig is en er nog een familiaal netwerk heeft (Verklaring DVZ van 28 april 2021, p. 6-7, 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 18). Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

2.3.4.6. De aan het verzoekschrift toegevoegde verklaring van verzoekers zus van 8 augustus 2023 waarin zij diens politieke activiteiten benadrukt en wijst op “de huidige situatie in Iran” kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Immers moet gewezen worden op het gesolliciteerd en subjectief karakter ervan nu deze duidelijk opgesteld werd door de zus ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek, waardoor deze e-mail/getuigenis objectieve bewijswaarde ontbeert. Deze verklaring biedt overigens geen sluitend bewijs voor verzoekers beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten en kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen die zijn gebaseerd op de stukken van het dossier waaronder actuele algemene informatie.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota een kopie van een convocatie van mei 2014 bijbrengt die hij na contact met zijn familie zou ontvangen hebben, moet de Raad in de eerste plaats opmerken dat verzoeker slechts een kopie heeft neergelegd zodat de authenticiteit ervan aldus niet kan nagegaan worden.

Daarnaast wordt opgemerkt dat er ernstig afbreuk wordt gedaan aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en aan de voorgehouden vervolgingsvrees voor de Iraanse autoriteiten daar verzoeker eerder noch in Duitsland noch in België geenszins gewag heeft gemaakt van een convocatie hoewel deze reeds dateert van mei 2014. Verzoeker gaf bij de DVZ aan drie keer aangehouden te zijn geweest doch maakte nergens melding van een dagvaarding en stelde uitdrukkelijk dat er geen proces voor de rechtsbank was gestart (Vragenlijst van 21 april 2022, vraag 1 en 2). Evenmin kwam deze dagvaarding uit 2014 ter sprake op het CGVS alwaar verzoeker aangaf contacten te onderhouden met zijn familie en verklaarde dat hij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij Iran verliet en in België een verzoek om internationale bescherming indiende alsook uitdrukkelijk aangaf dat hij geen documenten bij zich heeft en dacht “alles” te hebben neergelegd (persoonlijk onderhoud, p. 6, 20, 18).

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo snel mogelijk en spontaan aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker heeft nagelaten deze beweerde dagvaarding uit 2014 in Duitsland en in België bij de DVZ en op het CGVS alsook in zijn verzoekschrift aan te halen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Aangaande het middels de aanvullende nota bijgebrachte kopie van de “karte mili” omdat in dit document de postcode en nationale identiteitsnummer van verzoeker worden vermeld, moet de Raad benadrukken dat, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de dagvaarding, de overeenkomst van het nationale identiteitsnummer (en niet de postcode die immers verschilt) zoals ook vermeld op de dagvaarding, niet kan volstaan om enig geloof te hechten aan verzoekers bewering dat hij wordt gezocht. Bovendien kan nog volledigheidshalve toegevoegd worden dat aan de nationaliteit en identiteit van verzoeker niet wordt getwijfeld.

De overige door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel, door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op zijn "persoonlijke omstandigheden" en "profiel" zonder deze evenwel te concretiseren, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit in aanwezigheid van een tolk die het Farsi/Perzisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU